

цери на руска и сръбска служба — българи още оттатък, въ румънска земя; тѣ знаятъ писаниятъ дисциплинаренъ регламентъ и военниятъ уставъ какво гласятъ. Съ пълно народностно съзнание, здрави и напети момци, въоръжени съ пушки, отъ които 100 напълно модерни за времето си, съ военни раници, съ паласки, съ саби, тесаци и револвери, съ 150 оки барутъ въ тенекени кутии, съ 200 голѣми фишеци, съ по двеста куршуми, съ по три оки хлѣбъ и писметъ, счукано брашно, съ мушамы за дъждъ, съ половинъ ока ракия на всѣкиго, съ сигнални тръби — тѣ вървятъ къмъ смѣлата борба¹⁾ Следъ войводитѣ сж дванадесетъ десетници.

На 6 юлий сутриньта, четата поема край селото Вардимъ презъ блатото, пжтя къмъ Габровския балканъ. Стефанъ Караджа е съ гола свѣтла сабя въ ржка. Първата работа на юнацитѣ е да скжсатъ телеграфнитѣ жици, които съединяватъ Русчукъ съ Свищовъ. Около петъ шесть дирека падатъ, жицитѣ се навиватъ и притулватъ въ храститѣ, телеграфното съобщение между тия два града е прекжснато

Отъ тукъ юнацитѣ потеглятъ изъ пжтя за селото Сарж-яръ. Тѣ срѣщатъ по обѣдъ две-три коли съ жени, носейки сѣрпове и па-

¹⁾ Хаджи Димитровата епопея. В-къ „Изтокъ“, год. IV, бр. 182. Сливенъ, 31 юли 1938 г.